

De JET brug tussen België en Japan

Ik herinner me nog goed hoe ik begon te gillen en te springen in het midden van een winkelstraat, toen bleek dat ik uitgekozen was voor het JET programma! Coordinator voor Internationale Relaties, wat een titel, wat een uitdaging! Maar wat betekent het juist om JET of CIR te zijn? Wel, voor mij betekent het een brug zijn tussen mijn thuis Gent en mijn tweede thuis Kanazawa, tussen mijn moederland België en mijn geliefde Japan en vooral tussen buitenlandse ik en de Japanners.

Een brug zijn tussen Gent en Kanazawa spreekt bijna voor zich. Als CIR werk ik op de Dienst Internationale Uitwisselingen op het stadhuis van Kanazawa, waar ik me vooral bezighoud met de communicatie tussen Kanazawa en Belgische zusterstad Gent, mijn thuisstad. Gesprekken gaan van cultuur over onderwijs en verkeer tot politiek en ik vertaal die allemaal van Japans naar Nederlands en omgekeerd. Elk jaar is er wel een delegatie uit Kanazawa die naar Gent gaat voor een studie of omgekeerd. Zelf heb ik al twee keer de gelegenheid gehad om op zakenreis te gaan naar mijn thuisstad om te helpen met tolken. De eerste keer om de lantaarn die Kanazawa cadeau gedaan had naar aanleiding van 35 jaar jumelage, te helpen opzetten in het Gentse stadspark. De tweede keer vergezelde ik de burgemeester van Kanazawa op een bezoek aan de zusterstad en

is er een akkoord ondertekend voor de uitwisseling van studenten en kunstcollecties. Vorig jaar is de burgemeester van Gent naar Kanazawa gekomen om er het Hyakumangoku stadsfestival bij te wonen. Kanazawa en Gent zijn 38 jaar geleden verzusterd omwille van hun traditionele stadsfestivals. Twee universiteitssteden met een lange geschiedenis, rijke cultuur, traditionele architectuur en heerlijke keuken. Het maakte de aanpassing er voor mij heel wat makkelijker op! Het is op die momenten, wanneer Gentenaren en Japanners samenkomen en ik via het vertalen of tolken letterlijk de tussenpersoon ben, dat ik voel hoe waardevol mijn JET positie is. Op die momenten voel ik echt dat ik een verschil maak en daar ben ik best trots op.

Een brug tussen België en Japan ben ik vooral tijdens schoolbezoeken. Verscheidene keren per jaar ga ik in lagere of middelbare scholen mijn land en mijn cultuur voorstellen. België is over het algemeen weinig gekend en het is mijn plezier telkens weer de verbazing te zien wanneer ik de wereldkaart bovenhaal of over onze lekkere keuken, de chocolade en de wafels begin te vertellen. Tijdens lezingen voor een volwassen publiek gaat het meestal over de ingewikkelde Belgische politiek en het doet me iedere keer weer deugd als mensen vragen stellen en oprecht interesse tonen. Ik doe

A Consequential Life

I lie awake in my bed at night after weeks at my school board, not moving, too exhausted even to read myself to sleep. The fan turns slowly, the sheets are smooth and comfortable, and the house lies in the quiet stillness of the night, yet I do not sleep.

My first day at school is in the morning and I only get one first impression. For hours, I am lost in contemplation, my mind incessantly weaving thoughts of disaster -- will I wake up late, get a flat tire, or worse, get lost?

Yet somehow, I fear not what tomorrow holds, but the intimacy that's been lost with my native language, my home, my country, my self.

The next day proved to be numbing, it went by so quickly, but somehow I survived it. I remember saying my self-introductory speech in English in front of the whole school. I looked at the sea of surprised faces and I wondered what kind of impact having a foreign teacher would have on them. I later realized that their impact on me would be much stronger.

"I am Japan," welcomed me as I entered the classroom. He said it, a little hesitatingly, and with some diffidence, but he knowingly giggled at his misusage.

"...And I'm American and my name is Lupita. Nice to meet you." His beaming good-nature and blooming enthusiasm had instantly vanished any awkward intimidation sure to loom over my first class, and with it the memory of my assembly speech to silent, motionless students minutes prior. My first class was a success thanks to this student who called himself Japan.

As I collect my thoughts on the day's happenings I am comforted by the calm, dim blue sky and the rustling river, methodically crashing against rocks outside my apartment. As the sun disappears into the golden hued horizon, I feel the thrill of new beginnings and the excitement of things to come.

It was at this particular sundown that inspired me the most. There was something gorgeous about this sun, it seem to capture some heightened sensitivity to the promises of life. For a moment the last sunshine fell with romantic affection upon my raptured face, I smiled at the privileged glimpse I had of the sun that would happily greet my friends and family back home. I realized that though the human heart may be constant throughout the world, this land of the rising sun would shine new light into my heart.

For some reason, unexpectedly and in bad timing, I'm crashed into by an unassuming bicyclist just days after I recovered from a

Sophie Bocklandt

ook mijn best om zoveel mogelijk aspecten van België aan bod te laten komen door jaarlijks allerlei evenementen te organiseren: kooklessen, kinderevenementen, koffieklets, filmvoorstellingen enz. Telkens wanneer iemand me zegt naar België te willen gaan, voel ik opnieuw die trots.

Maar het is vooral wanneer ik buiten het werk met de lokale Japanse bevolking in contact kom, dat ik voel hoe belangrijk JET kan zijn. Ik weet nog heel goed hoe ik in mijn eerste jaar op zoek was naar een traditioneel Japanse dansles. Via via had ik een dansgroep gevonden in het lokale clubhuis en toen ik daar voor het eerst binnenkwam, viel er plots een grootse stilte. Iedereen had op mijn komst zitten wachten, maar wist blijkbaar niet goed wat te verwachten. Toen ik iedereen vriendelijk begroette in het Japans, werd er luidop gelachen. De hele les werd ik door eenieder in de gaten gehouden, elke foute beweging en elke Japanse uitdrukking zorgde voor gegiechel. Ik had me nog nooit zo een vreemde gevoel in Japan als tijdens die eerste dansles! Toen de twee uren voorbij waren, was ik opgelucht eindelijk naar huis te kunnen gaan, maar het was de gewoonte van de groep om te eindigen met een theetje en een babbel. En toen kwam de aap uit de mouw: voor deze dames was ik de eerste buitenlander die ze in levende lijve ontmoetten!

Alle ideeën die ze hadden over buitenlanders, werden plots ontkracht. Geen Amerikaanse maar een Europese! Geen Franse of Duitse, maar een Belgische! Zijn die niet allemaal groot en blond? En dik van teveel chocolade en wafels te eten? Zoveel vragen over het grote buitenland dat nu plots zo dichtbij was, in hun eigen oude vertrouwde dansgroep. In diezelfde dansles voelde ik plots de waarde van JET, mijn kans om het buitenland dichterbij te brengen. We hebben samen opgetreden en gedanst tijdens het Hyakumangoku festival in Kanazawa. Ze hebben me de namen van de verschillende lagen van de kimono aangeleerd, de manier van aandoen, we hebben samen haaraccessoires gekocht en zij waren het die mij mijn eerste make-up lessen hebben gegeven. En ik bracht hen lekkers van over de hele wereld, uren heb ik verteld over mijn land, mijn familie, mijn reizen rond de wereld. Ik heb hen uitgenodigd voor het Internationale Festival dat we elk jaar houden voor het stadhuis en waar ze voor het eerst zonder al te veel schroom met andere buitenlanders hebben gepraat. Ze zijn altijd bereid deel te nemen aan mijn kooklessen of filmvoorstellingen en dan kleden ze zich op in kimono, speciaal voor mij. En wanneer ik eens een mindere dag heb, dan hoef ik maar een berichtje te sturen of ze staan klaar met troostende woorden. Het is op die momenten dat ik oprecht gelukkig ben om JET te zijn.

オランダ語

Guadalupe Vargas

confining fever. Now, considering I have experience in these sorts of things, you would think after a year here I would have reacted with a certain level of professionalism. By now I'm used to the narrow, nameless streets and the cacophony of my mildly tempered city.

As certain as I was on the ground in the middle of the sidewalk, I submitted myself to my rose-colored facial embarrassment and to a myriad of oncoming bicyclists; accepting tears abruptly falling down my cheeks.

What was supposed to be a quick trip to the supermarket for one of the many spontaneous purchases that pollutes my bank statement each month, resulted in me pushing my bike out of the sidewalk in that evening's dress and that month's purchased heels. As I reached my white-tiled apartment building, I began to laugh in anxious desperation as the tears flooded my moonlit eyes. At that moment a rill of: why, why, why inundated my every thought. I didn't even notice my knee bleeding, I was too consumed with self-defeat. The honeymoon with Japan was over.

My ordeal was not crashing into the very apologetic bicyclist, perhaps it was feeling vulnerable as an object of constant observation or the week spent ill devoid of human affection. I now know that my preset romanticized notions of Japan didn't let me

understand that the good and the bad come and go according to their own schedule, whether I planned for it or not, here or anywhere else. Life just happens.

Through the train window the moderate landscape filing past from Tenjin to Dazaifu, an older businessman, very dignifiedly stood near the door. I stayed at the window and watched for the moment when the doors would open to a crowd of passengers. A little girl drooping apathetically on her mother's shoulder as the train's rhythm lulled her to sleep. Time stood still.

I soon caught sight of it, and, even amid the deafening noise of the incoming train, the brunette headed woman with vast questioning eyes looked fixedly at me. I waited, I hoped, and thought how I could never get used to someone staring at me.

Thus, I learn how quickly each and every awkward situation adjusts one's perspective while testing our strength and resilience. Here I am in a country where I completely stand out no matter how hard I try not to. Here, I've learned what it is like to be illiterate, a foreigner, and even what it means to be an American. Here, I've been wrought with confusion and frustration, yet it has cultivated the beauty that accompanies the inward search to find oneself.

英語